

En buket solsikker

Noelle Lambert Barrus
(Baseret på en virkelig hændelse)

Denne historie fandt sted i Danmark.

Amalie fulgte efter sine forældre gennem døren til kirken. Lyden af klaveret, der spillede salmer, fyldte kirken. Amalie og hendes familie fandt en bænk og satte sig ned.

Nadvermødet begyndte, og snart sang hele grenen åbningsalmen. Mens hun sang, bemærkede Amalie deres nærmeste nabo, søster Aisha, der sad i nærheden. Men søster Aisha sang ikke. Hendes mine var alvorlig.

Søster Aisha var altid så sød ved Amalie. Men hun så ofte trist ud. Amalie vidste, at hun boede alene. Måske var hun ensom.

Amalie ville ønske, at der var noget hun kunne gøre for at hjælpe. Men hvad?

Ugen efter var Amalie på cykeltur ned ad en lang vej. Hun cyklede forbi store grønne marker. Solen varmede hendes hud.

Snart kom hun til en mark med solsikker. De farvestrålende, gule blomster bølgede let i vinden og strakte sig mod solen. De var så høje og så store.

På et skilt ved siden af marken stod der: *Gratis solsikker. Tag så mange, som du vil.*

Amalie stirrede på marken. Blomsterne lignede et gult hav, der smilede mod himlen.

Hun parkerede sin cykel og plukkede en buket blomster. Hun kunne give dem til sin mor. Mor elskede blomster. Men der var nok blomster til, at hun kunne plukke til en mere.

Hun kom i tanke om et navn: Søster Aisha. Måske kunne disse blomster hjælpe med at forsøde hendes dag.

»Jeg håber, hun kan lide solsikker,« sagde Amalie lavmælt til sig selv. Men hun var lidt nervøs. Hvad nu hvis søster Aisha syntes, det var underligt?

Amalie ville
gerne hjælpe.
Men hvordan?

Amalie stoppede med at plukke blomster. Hun gnubbede de bløde kronblade mellem fingrene. Måske skulle hun ikke give blomster til søster Aisha.

Nej, tænkte Amalie. Hun vidste, at hun skulle give dem til søster Aisha. De kunne måske ikke gøre alting bedre. Men Amalie ville alligevel gerne hjælpe, selv på en uanselig måde. Hun kunne give blomsterne til søster Aisha i kirken næste dag.

Amalie brugte lang tid på at plukke de bedste blomster. Hun satte dem sammen og lagde dem omhyggeligt ned i sin cykelkurv. Så hoppede hun op på sin cykel og cyklede hjem. Blomsternes lyse gule farve var smuk op mod skovens dybe grønne nuance i baggrunden.

Da Amalie kom hjem, bandt hun hver buket sammen med et bånd. Hun gav den ene til mor.

Mor smilede stort, da hun så den. »Tak! De er smukke.« Hun satte blomsterne i en vase på bordet.

Næste dag tog Amalie den anden buket solsikker med i kirke. Hun fandt søster Aisha siddende alene på en bænk.

»Hej,« sagde Amalie. »Jeg plukkede nogle solsikker til dig.«

Amalie rakte blomsterne frem. Da søster Aisha så dem, smilede hun. Amalie havde ikke set hende smile i lang tid. Hendes øjne var fyldt med lys.

»Tak,« sagde søster Aisha. Hun gav Amalie et knus. »Det er mine yndlingsblomster.«

Amalie smilede også. Hun havde ikke vidst, at de var søster Aishas yndlingsblomster. Men Helligånden havde opfordret hende til at lave en buket til søster Aisha, og Amalie var taknemmelig for, at hun havde lyttet. ●

»Hvis man får en tanke om at gøre noget godt, er det tilskyndet af Helligånden.«

Ældste David A. Bednar, Face to Face (verdensomspændende transmission for unge, 12. maj 2015), Evangelisk Bibliotek.